

Платон и др. Из такве античке филозофске традиције су произашла и два општа и битно различита метода и то: идеалистички (спекулативни) и дијалектичко-материјалистички метод. Уставно право као специфична политичко-правна дисциплина нема неки свој посебан научни метод, већ се користи како правним методима, тако и методима других друштвених па и природних наука. Пре свега уставно право је правна наука, која проучава државне (уставне) институције у њиховом правном облику и као такве као догматичка дисциплина примењује правни одн. догматско-правни метод. Тај метод се појављује као егзегетички и нормативни. Егзегетички метод се ограничава, усредсређује на садржину, текст устава и састоји се у дословном објашњавању и тумачењу текста устава, његовом коментарисању док се нормативни метод састоји у анализи уставне стварности једне земље и њеном поређењу са претходно одређеним идеалним уставним системом.

Како је уставно право не само правна, него и политичко-правна дисциплина, за њега није важна само унутрашња правна, нормативна анализа, него оно мора да обрати пажњу и на друштвене, политичке, идејне и др. чиниоце ван права, правних (уставних) норми од којих зависи ефикасност функционисања државних (уставних) институција. Зато су за уставно право важни и методи других наука, пре свега политиколошки, социолошки, историјски и др. који уставне институције тумаче и доводе у везу са историјским, културним, друштвеним, политичким и идеолошким окружењем. Тако рецимо, коришћењем социолошког метода се повезује право, идеални правни системи са друштвеном стварношћу, па се правне (уставне) норме објашњавају том стварношћу, при чему између идеалног и стварног нема потпуног поклапања. Историјски метод је такође један од важних, боље рећи најстаријих метода који има примену и у другим дисциплинама па и уставном праву. Он се ограничава на одређене чињенице и догађаје из прошлости које анализира. Њиме би се проучавала историја права (уставног права) мада се у строгом смислу сматра да тај метод не постоји, већ да се у историји права користи или узрочно-објашњавајући или нормативни метод. Уставно право примењује и компаративни метод који је и за њу и друге друштвене науке важан тамо где не може да се користи експеримент. У коришћењу овог метода упоређују се два више или мање слична уставна система или институције, а могуће је да се упоређују и различита уставна уређења и то како по времену, тако и по садржају. У друштвеним и политичким наукама се срећу и други важни методи које користи и наука уставног права као што су анализа садржаја, дедуктивни и